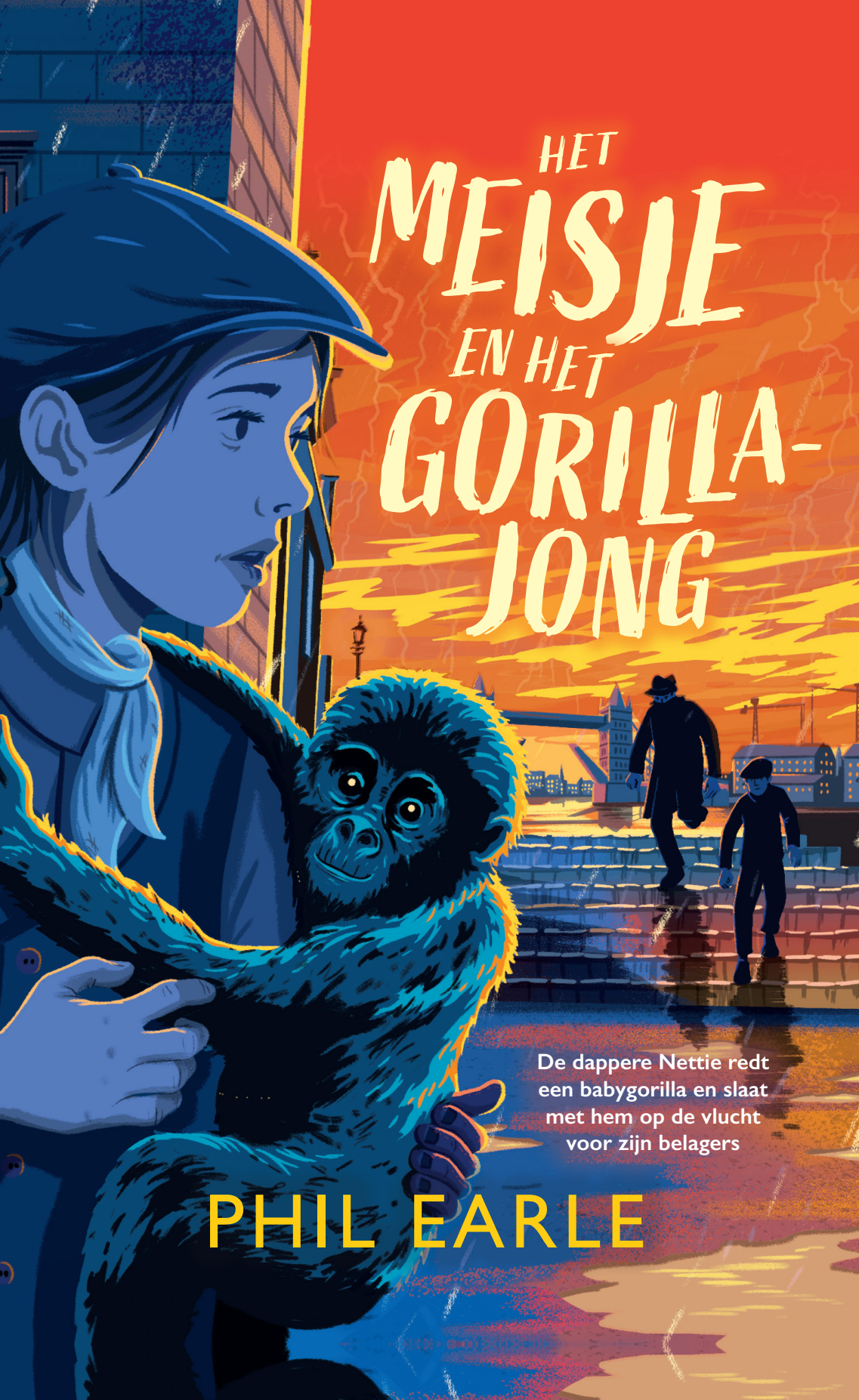

HET MEISJE EN HET GORILLA- JONG

De dappere Nettie reedt
een babygorilla en slaat
met hem op de vlucht
voor zijn belagers

PHIL EARLE

Proloog

De berg brulde: een waarschuwing en een schreeuw van angst.

Het dichte bladerdak kon het geluid niet tegenhouden of dempen, en de rotswand boven de boomgrens wierp het geluid terug als een angstaanjagende echo. Vogels schoten naar de hoogste takken, insecten verstopten zich snel in de bast en bladeren. Maar voor de grotere dieren was veiligheid minder eenvoudig. Ze konden alleen maar rennen, door de verstikkende hitte, hun poten dreunden op de grond, hun borst walste alles plat wat op hun pad durfde te komen.

Hun lawaai verried hen. Hoe kon het ook anders? Ze waren nauwelijks aan hun panische vlucht begonnen of die van de jagers begon ook: met voeten lichter – veel lichter – dan hun plannen, speren paraat en zintuigen afgestemd op de bewegingen van hun prooi.

Zo nu en dan bood de berg nog tegenstand: een jager struikelde, een andere werd verrast door een laaghangende liaan. Maar deze mannen kwamen als een roedel, en als er één viel, kwamen er drie anderen voor in de plaats. Hun pas versnelde, hun hartslag klonk bijna even luid als het breken van de takken onder hun voeten.

De dieren splitsten zich op. Groepen van zes werden vier- en tweetallen. Ze verspreidden zich in alle windrichtingen, in de hoop de jagers tot een keuze te dwingen en hen op een dwaalspoor te brengen terwijl zij naar een veilige plek vluchtten.

Maar de mannen waren net zo sluw als de dieren vindingrijk waren. De paden waren bezaaid met hun slechte plannen: kuilen,

gegraven en daarna verborgen; takken, geslepen en onder dodelijke spanning vastgezet. De gevaren waren onzichtbaar door de schemering en door de paniek, en de beesten denderden domweg hun ondergang tegemoet.

Toen de jagers dat in de gaten kregen, gingen ze nog sneller. Ze namen niet eens meer de moeite hun bloeddorst te verhullen. Hun kreten haalden de prooi in die ze zo verbeterd achtervolgden.

Uiteindelijk was het geen kuil die hun de overwinning bracht, en ook geen geslepen tak. Het was een liaan, gevlochten en geknoopt tot een dodelijke lus: een strop, verborgen tussen afstervende bladeren en takjes.

Het eerste beest werd niet gevangen, zijn voeten raakten slechts de rand. Ook het tweede dier raakte niet verstrikt. Maar het derde?

Het derde had minder geluk: de lus sloeg om zijn poot en werd strakgetrokken toen hij voorbij stormde.

Het dier – een aap – was een machtige tegenstander, sterker dan alle mannen die hem achtervolgden. Toch was de kreet die uit zijn mond kwam zo schril dat hij eerder uit de keel van een doodsbang kind leek te komen. Het geluid deed het bladerdak sidderen en joeg alle dieren eronder zo'n angst aan dat ze op hun beurt een alarmkreet slaakten: een oproep aan de andere apen om terug te keren en hun metgezel te bevrijden.

De jagers maakten nu zelf een hels kabaal. Juichend en met hun tong klakkend cirkelden ze rond het gevelde dier, hun speren geheven. Er was op deze berg geen grotere buit denkbaar dan de prooi die ze zojuist hadden gevangen. Ondanks zijn kracht twijfelden de jagers er niet aan dat de aap met hen mee terug zou gaan naar hun dorp. Als het kon levend, maar zelfs dood was hij van grote waarde.

Maar toen ze aan hun taak wilden beginnen en hun gifpijlen klaarmaakten, nam het verhaal een andere wending, die nog jarenlang zou worden naverteld.

Door het gebladerte brak plotseling een woest gezicht: een tweede gorilla maakte zich groot en bewoog zich zo snel dat de jagers geen tijd hadden om na te denken, laat staan te reageren.

Twee vielen vrijwel meteen, verscheurd en verpletterd. Twee anderen wierpen hun trillende speer, maar dat verhevigde alleen maar de woede van het beest. En al snel lagen ook zij levenloos op de grond.

Maar wraak was niet de reden waarom deze gorilla was teruggekeerd. Hij hurkte neer en trok aan het been van de andere aap. Zijn zware wenkbrauwen fronsten toen de strop alleen maar strakker werd. Beide apen brulden van pijn en frustratie.

Ze zagen niet dat het geweer werd geheven. Wel hoorden ze het schot, maar te laat. De vrije aap zag de kruitdamp uit de loop van het geweer komen, de grijze bloem van de dood, en voelde hoe de kracht ervan hem van zijn voeten blies. Hij hoorde niet meer dat zijn rug tegen de grond klapte, alleen het gereutel van zijn laatste ademtocht die uit hem wegvloede.

Het enige wat nu nog te horen was, was de wanhopige kreet van de gevangen aap.

De overgebleven jagers kwamen dichterbij. Het einde van de jacht was in zicht: een hele opluchting, want ze roken dat er regen op komst was.

De berg brulde. De jungle jammerde. En toen de lucht openbrak, begon deze te huilen.

Ratten waren een alledaagse verschijning in Tobacco Dock. Ze klommen uit schepen die vanuit alle windstreken werden aangemeerd: krioelende massa's ratten, vergeven van vieze ziektes. Ze scharrelden rond de laarzen van zeelieden, die eraan gewend waren geraakt na maandenlang met hen samen te hebben geleefd in hun kooien, scheepstoiletten en kombuizen.

Er werden geregeld katten ingezet om ze te bestrijden, waardoor de kades veranderden in een slagveld, waar het rumoer van pingelende handelaren zich mengde met het gegrom van de jagers en het gekrijs van hun prooi.

Ook schaduwen waren niet ongewoon op de kades. Ze waren op hun langst vanaf de avondschemering, wanneer zwakke olielampen flikkerden en griezelige vormen op muren en in plassen wierpen.

Maar er was één schaduw die groter was dan alle andere: een die elke straatsteen van de kades verduisterde als hij op pad ging, maakt niet uit welk seizoen of welk tijdstip.

Die schaduw hoorde bij een mán, een monster van een man. *Goliath Deeds*.

Als er ooit een naam bij iemand paste, dan was het deze naam wel. Als er ooit een naam was die je de rillingen over de rug kon bezorgen, dan was het Goliath Deeds.

Hij was niet de langste man van Londen, ook niet van de haven. Er waren zat zeelieden die langer en breder waren dan hij. Maar geen van die mannen, of welke schurk ook die de zeven zeeën onveilig maakte, kon zich meten met Goliaths kwade bedoelingen.

Plassen weken uiteen waar hij liep, en mensen deden dat ook, en ze durfden pas terug te stappen als er één, daarna twee schaduw voorbij waren. Want Goliath was nooit alleen. Drie stappen achter hem volgde altijd een jongen.

Hij kleepte zich niet als een jongen. Hij kleepte zich ook niet als een gewone man. Hij had zijn garderobe helemaal zelf samengesteld. De jongen wist wat hij mooi vond en stelde zijn outfits samen uit kledingstukken die hij wist te jatten uit wasserijen, van waslijnen en uit herenkledingwinkels. Het was maar goed dat hij die sluwe vaardigheden bezat, want hij had zelden een penny op zak. Overhemden, bretels, schoenen: er was geen kledingstuk dat de jongen niet achterover wist te drukken. Zijn garderobe pulde dan ook uit als de buik van een slager. Het enige probleem was om zijn kleren schoon te houden.

Dit resulteerde in een vreemd contrast bij de jongen: je *zou* hem kunnen omschrijven als een dandy, maar dan wel een groezelige en verfomfaaide dandy. Het beste voorbeeld daarvan was de hoed die hij zelden afzette. Het was een bolhoed, zwart van kleur, die hij schuin op zijn hoofd droeg en die was verfraaid met een veer die hij regelmatig verving. Duif, fazant, hij droeg ze allemaal. Maar net als de rest van zijn outfit had de hoed een eigenaardigheid: de bovenkant leek te zijn ontploft, en de gerafelde stukken vilt reikten naar de hemel en vormden een ongelijkmatige en chaotische kroon.

‘De schuld van mijn hersenen,’ was zijn antwoord als mensen ernaar vroegen. ‘De ideeën die ik heb, zijn zo groot dat geen hoed ze kan bevatten.’

Hij was een grapjas, één brok energie, en de oudste twaalfjarige die je ooit zult tegenkomen. Hij had dingen gezien, gedaan en meegemaakt die mensen van honderd jaar nog niet hebben meegemaakt. En ook niet zouden willen meemaken.

‘Doorlopen, Squabble,’ gromde Goliath zonder zich om te draaien.

De jongen zou er om verschillende redenen een hekel aan kunnen hebben om bij zijn achternaam te worden aangesproken, met als belangrijkste reden dat het niet zijn echte naam was. Hetzelfde

gold voor zijn voornaam: ook die was niet van hem.

Toen hij werd gevonden, slechts een paar dagen oud, te vondeling gelegd op de trap van het Weeshuis, verpakt in krantenpapier als een zak friet, waren er weinig aanknopingspunten over wie de jongen was of wie hem had gebaard. Alles wat hij bezat, hing om zijn nek aan een versleten stukje touw: een halve munt, platgeslagen tot een flinterdun schijfje en daarna ongelijkmatig doormidden gehakt. Weggestopt in de krant zat een simpel briefje met daarop in bedenkelijke spelling: *‘Ik kom je hale met de ress van de munt’*.

Hij had een naam nodig, dus gaven de verpleegsters hem er een, zoals ze dat bij zoveel kinderen deden voor wie ze zorgden. Tom Teal: simpel en kostte weinig inkt. Die naam hield stand tot hij zeven was. Toen viel er een schaduw over zijn leven. Een schaduw die sindsdien altijd dreigend boven zijn leven had gehangen.

Goliath Deeds verscheen uit het niets bij Corams Weeshuis, met een vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht die hem zichtbaar moeite kostte.

‘De halfbroer van zijn moeder,’ had hij verklaard. ‘Ik was nog in het buitenland. ’k Wisnie dat me zus was overlejen, laat staan van het jochie!’

Tom was teruggedeeind voor de man. Hij had geen herinneringen aan zijn moeder, maar dit, dit... type paste niet bij het beeld dat hij van haar had. Ze was zacht en vriendelijk, rook naar versgebakken brood en naar bloemen. Deze man rook naar allesbehalve dat.

Maar net toen Tom hoopte dat Goliath als bedrieger zou worden weggestuurd, haalde de man een voorwerp tevoorschijn dat het leven van de jongen voorgoed zou veranderen: een halve cirkel van bewerkt metaal, die als een puzzelstukje op het deel paste dat Tom op zijn hart droeg.

‘Ik ben geen rijk man,’ had Goliath gebulderd. ‘Maar ik heb ambities. Doelen. En die jongen ken daarin delen... alstie hard werkt en doet wat hem gezegd wordt. De wereld groeit, de haven bloeit en een jongen kan daar alles leren wat ie moet weten. De haven en ik zullen hem samen onderwijzen. Een man van hem maken.’

Wat Tom ervan vond, maakte niet uit. Al snel belandde hij onder de hoede van zijn nieuwe 'oom', en Deeds hield woord: ze waren dagelijks in de haven te vinden, hoewel de vele dingen die hij leerde niet in een schoolboek stonden.

Het eerste wat moest veranderen, was zijn naam.

'Tom Teal is geen naam om je hele leven mee rond te lopen,' zei Goliath tegen hem.

Dat klonk Tom als muziek in de oren. 'Ben ik een Deeds?'

'Nog niet. Die naam moet je verdienen. Anders is het net alsof je al iets gepresteerd hebt. Maar ik heb je in de gaten gehouden. Ik weet hoe belangrijk je uiterlijk voor je is, en ook dat je ruzieken maken in een lege kroeg.'

Daar wist Tom niets tegen in te brengen en hij had al snel door dat je deze man maar beter niet kon tegenspreken.

'Tom Teal is dood,' verklaarde Goliath, alsof hij een kroning leidde. 'Lang leve Toff Squabble!'

Het was een naam die al snel bekend werd, overal waar hij kwam. Tegen de tijd dat hij twaalf was, droeg Toff die naam als een medaille, zelfs op een regenachtige avond als deze.

'Wat doen we hier eigenlijk?' jammerde hij nu. 'Ik krijg de bibbers van dit weer. En mijn slobkousen worden helemaal smerig van die plassen.'

Hij maakte geen grap: het witte materiaal dat zijn schoenen tegen modder moest beschermen, was bepaald niet meer schoon. Het had een vieze, armoedig bruine kleur gekregen, en hij wist dat het niet meer te redden was, hoe hard hij ook schrobde.

'Daar zijn slobkousen nou net voor, stommerd,' snoof Goliath. 'Om te zorgen dat er geen spetters op je schoenen komen.' Hij draaide zich eindelijk naar de jongen om, zijn ogen nog net zichtbaar onder zijn wollen muts.

'Maar ik heb geen extra paar, Goliath.'

'Hou op met dat gezeur. Doe vanavond gewoon wat ik zeg, dan kun je straks voor elke dag van de week een paar kopen.'

'Dat zei je vorige week ook over mijn vest.' Maar Toff was zo verstandig om dat zachtjes te zeggen, want hij wist dat Goliath een kort lontje had.

Ze vervolgden hun weg, langs bierhuizen die meer beloofden dan alleen de genoegens van alcohol, langs winkels die van alles en nog wat verkochten, van petroleum tot papegaaien, en van touw tot tabak.

Toffs aandacht werd getrokken door de vele exotische vogels die te koop waren. Hun veren hadden alle kleuren van de regenboog en ze hoorden hier niet thuis, maar de jongen was blij met hun aanwezigheid. Het maakte zijn eigen aanwezigheid iets draaglijker.

Toff wilde net vragen hoe ver het nog was, toen Goliath plotse-ling stokstijf bleef staan. Toff deed hetzelfde, om te voorkomen dat hij tegen zijn oom aan zou botsen. Dat was hem al eens overkomen en daar had hij wekenlang blauwe plekken van gehad. Zo ging dat met Goliath. Je mocht één keer een fout maken, maar nooit een tweede keer.

‘Kijk daar eens,’ zei Goliath en wees naar een uithangbord. ‘Zie je wat daar staat?’

Toff keek naar de fraai versierde, gekrulde letters en las ze moeiteloos, in tegenstelling tot de meeste kinderen van zijn leeftijd en afkomst.

‘Jamrach’s Animal Emporium,’ las hij hardop. Toff was weliswaar slim, maar hij had het aan Goliath te danken dat hij zo goed kon lezen. De man mocht dan een misdadiger zijn, hij was wel een bijzondere misdadiger.

‘Dat klopt. Weet je wat het betekent?’

‘Een sjiek woord voor winkel, toch? Ik weet alleen niet wie Jamrach is.’

‘Charles Jamrach.’

Toff haalde zijn schouders op, nog steeds niet veel wijzer.

‘Jamrach was een rijk man. En hij had geluk, wat hem tot de ergste soort maakt. Al zijn rijkdom had hij geërfd van zijn vader, een Duitser, die vroeger hoofd van de rivierpolitie in Hamburg was. Daardoor raakte hij bevriend met allerlei zeelieden en zag hij de waardevolle lading die ze vervoerden: dieren. En niet gewoon honden en katten. *Exotische* dieren.’ Goliaths ogen werden groot toen hij dat zei. Toff zou zweren dat hij een vuurtje in die ogen zag oplichten.

‘Zoals?’

‘Van alles. Zebra’s. Kamelen. Leeuwen.’

‘Echt waar? Leeuwen?’

‘Ook tijgers. Veertig jaar geleden had hij er een in deze winkel die ontsnapte.’

‘O nee!’

‘Hij ging op de loop. Hij kreeg een jongen te pakken. Jamrach zelf moest het beest bij de keel grijpen en het kind bevrijden.’

‘Was ie niet dood?’

‘Jamrach redde zijn leven. Maar dat weerhield de ouders van de jongen er niet van om Jamrach voor de rechter te slepen. Hebben hem aangeklaagd. Driehonderd pond gewonnen.’

‘Hoe kan zijn winkel er nog steeds zijn dan? Dat moet hem geruïneerd hebben...’

‘Geruïneerd? Hij heeft er een klein fortuin mee verdiend. Het nieuws dat Jamrach die levensgevaarlijke tijger had, verspreidde zich als een lopend vuurtje en de handelaars kwamen er massaal op af. Ze stonden in de rij voor zijn winkel, wilden dat hij dingen leverde voor hun eigen dierencollecties en shows. Tegen de tijd dat hij die tijger aan de dierentuin verkocht, was dat beest inmiddels het meest gevreesde dier in Londen. De mensen stroomden met honderden tegelijk toe om hem te zien, elke dag weer.’

Toff staarde Goliath aan, enigszins verward. ‘Wat heeft dit allemaal met ons te maken?’

Goliath vertelde eigenlijk nooit verhalen, tenzij het hem iets kon opleveren of er een dreiging in verscholen lag.

‘Ik ben het zat, jongen.’ Goliath zag er helemaal niet moe uit. Hij zag eruit alsof hij iets aan het bekokstoven was, zoals zo vaak. ‘Ik ben het spuugzat dat mannen als Jamrach het zo makkelijk hebben. Moet je die winkel eens zien! Die ouwe is inmiddels dood, maar zijn zoons? Die worden alleen maar rijker. Elke keer als een of ander circus wat nieuws nodig heeft, komen ze hierheen. Het wordt hoog tijd dat iemand ze een lesje leert. Voor wat concurrentie zorgt. En die iemand, dat ben ik.’

Dit was nieuw voor Toff. Goliath was een legende in Oost-Londen. Echt, die man was beroemd *en* berucht. Maar hij ging

normaal gesproken niet om met mensen die hoger op de sociale ladder stonden dan hij; Goliath deed liever klappen uit dan eten.

‘Ik snap het niet, Goliath. Gaan we hier iets kopen?’ Toff keek wantrouwend in de etalage. Hij zag allerlei papegaaien en zangvogels, en een slang die zich in zijn kooi om een houten kruis slingerde. Ze zagen er exotisch uit. Mooi. Duur.

‘Je stelt te veel vragen, jongen. Nee, we gaan daar niks kopen. We gaan een graantje meepikken. Heb ik je ooit teleurgesteld?’

Dat was een lastige vraag, en als Toff eerlijk zou antwoorden, zou hij een draai om zijn oren krijgen.

‘Tuurlijk niet,’ zei hij.

‘Kom mee dan,’ grijnsde Goliath. ‘Het goede leven ligt op ons te wachten.’

Als dit het goede leven was, dan mochten de rijken het lekker zelf houden.

De stinkende steeg lag tjokvol met plassen en er waren hier geen gaslampen om hun pad te verlichten. Maar misschien was dat wel een zegen, want als Toff de walgelijke smurrie had gezien die op zijn slobkousen terechtkwam, zou hij over de rooie zijn gegaan.

‘Weet je zeker dat...’ begon Toff, maar bedacht zich toen. Goliath liep door en vertraagde zijn pas niet door het gebrek aan licht.

‘Hier is het.’

Ze sloegen scherp linksaf. Er waren geen winkels. Alleen pakhuizen zoals waar ze zelf in woonden, met verrotte deuren die deden vermoeden dat daarachter duistere dingen gebeurden.

Goliath stopte bij het smerigste pakhuis en bonkte met zijn vuist op de deur. Het hout kreunde, net als een stem binnen.

‘Hela, voorzichtig!!’ Er viel een stilte, gevolgd door een droge hoest. ‘Ben jij dat, Deeds? Kom binnen.’ In het pand hing een ranzige geur. Er was iets aan het rotten, en dat was al een tijdje aan de gang. Op het eerste gezicht leek de stank afkomstig van de gebogen gestalte voor hen. Het was moeilijk om de leeftijd van de man te bepalen, zo vervormd was zijn lichaam: vanaf de taille gebogen alsof hij het gewicht van Londen op zijn rug droeg.

‘Ik had gezegd dat je alleen moest komen,’ zei de stem. ‘Het is hier geen circus.’

‘Als je mij uitnodigt, nodig je ook de jongen uit,’ antwoordde Goliath.

Toff wilde eraan toevoegen dat hij familie was, maar wist nooit zeker hoe Deeds op die mededeling zou reageren.

De gelaatstrekken van de schimmige man werden beter zichtbaar, ook al wilde je dat liever niet. Erasmus Gryce. Een menselijk skelet met een vieze, slappe paardenstaart en een grijns van vergeelde tanden die aan zijn tandvlees plakten. Zijn ogen waren niet meer dan spleetjes, diep weggezonden in zijn vale huid. Zijn baard was stroachtig en geel gekleurd door de tabak.

‘Is dat jouw jongen?’ De oude man staarde naar Toff alsof hij zijn ziel wilde doorgronden. Gelukkig maakte Goliath daar een eind aan door op de man af te stappen, klaar om toe te slaan.

‘Het gaat je niks aan wie hij is. Als je me hierheen hebt gebracht om tijd te verspillen, dan zal ik dat gezicht van jou eens verbouwen.’

‘Goliath, vriend.’ Erasmus bukte zich nog dieper. ‘Komkom. Ik heb je iets beloofd, en Erasmus komt altijd zijn beloften na.’

‘Je bent me wat verschuldigd, Gryce,’ snauwde Goliath, ‘en die schuld wordt groter met elke ademtocht die je verspilt.’

‘Kom maar mee dan,’ zei Erasmus veelbetekenend, terwijl hij terug het duister in schuifelde.

Voor één keer was Toff blij dat hij in de imposante schaduw van Goliath stond. Hij wist niet wat daar in die duisternis verstopt was en wilde het ook liever niet weten.

De stank werd erger. Hij leek uit de donkerste uithoeken van het pakhuis te komen: een misselijkmakende mengeling van uitwerpselen en vuiligheid. Maar Goliath aarzelde niet en liep Erasmus voorbij toen de man te langzaam liep.

‘Wee je gebeente als je me voor de gek houdt,’ waarschuwde Goliath.

‘Zeker niet, wacht maar af. Je zult in je sas zijn met wat de oude Erasmus heeft gevonden, speciaal voor jou.’

Ondanks de duisternis was Goliaths opwindings duidelijk te zien. Dat maakte Toff nog nerveuzer. Het was niets voor hem. Deeds straalde vaak dreiging uit. Dreiging en wraak en pure, onvervalste agressie, maar opwindings?

Ze kwamen bij een hoge kooi, met dikke, verroeste ijzeren

tralies, bedekt met algen die erop wezen dat hij een lange zeereis had gemaakt.

Dat weerhield Goliath er niet van om ze vast te grijpen. Hij moest zijn best doen iets te zien in het schemerdonker.

‘Als deze kooi leeg is, Gryce, dan ben je ten dode opgeschreven. Begrepen? Verleden tijd.’

Toff slikte zenuwachtig.

De oude man gaf geen antwoord, maar pakte een petroleum-lamp en stak die aan.

De vlam flikkerde, begon toen te gloeien en wierp een warm licht op het bebaarde gezicht van Goliath toen hij de lamp ongeduldig afpakte. Er klonk een metalige klank toen de lamp de tralies raakte. Hij zou hem erdoorheen hebben geduwd als daar ruimte voor was geweest, zo graag wilde hij zijn prijs daarbinnen zien.

Maar wat de buit was, was nog steeds niet duidelijk. De lamp verlichtte alleen een enorme, mat geworden bundel vacht, opgerold in de hoek. Het was geen prettige aanblik. De vacht was samengeklit, naar het leek met zijn eigen uitwerpselen, en nu het licht erop scheen, was er geen twijfel mogelijk waar de weerzinwekkende stank vandaan kwam: van dit dode ding. Het was waarschijnlijk ooit een of ander dier geweest, maar nu lag het levenloos op de grond.

Goliaths gezicht betrok, zijn pupillen glinsterden rood toen hij in woede ontstak. Hij liet de lantaarn vallen, greep Erasmus Gryce en gooide hem tegen de tralies. Er klonk een doffe klap en een krakend geluid, waarschijnlijk van ribben, en de oude man kon alleen maar jammeren van angst en pijn toen Goliath Deeds zijn neus in zijn gezicht duwde.

‘Ik heb je gewaarschuwd,’ siste Deeds. ‘Hou me niet voor de gek. Maar je wilde niet luisteren. Dat ga je nu wel doen, dat beloof ik je, zelfs als ik daarvoor nieuwe gehoorgaten in je kop moet scheuren.’

Maar terwijl Goliath doorging met zijn dreigementen, werd Toffs aandacht plotseling weggetrokken van het groeiende geweld.

Een schokje. Geritsel.

Hij greep de lamp en rende om de kooi heen. Zijn ogen werden groot toen hij iets zag wat zijn meester zou verheugen... en misschien het leven van de verachtelijke Erasmus Gryce kon redden.

‘Goliath. Goliath. Hij leeft!’

Deeds kwam al zijn kant op voordat Gryce de grond raakte. Hij rukte de lamp uit Toffs handen en tuurde in de kooi.

‘Wat deed ie?’ vroeg hij.

‘Hij bewoog, of *het*... Niet dat ik enig idee heb wat *het* is.’

‘*Het*,’ riep een gepijnigde Gryce. ‘*Het* is precies waar je om vroeg. Precies wat je wilde. Exotisch. Woest. Een koning onder de beesten.’

Die beschrijving strookte niet met de verfrommelde vacht die als een zoutzak in de hoek lag. Maar toen Goliath en Toff nog eens keken, zagen ze weer wat bewegen. Er ontvouwde zich iets: eerst werden ledematen zichtbaar, daarna handen of voeten, zwarte vingers en nog zwartere nagels, bedekt met vuil.

‘Wat is dat in hemelsnaam?’ stamelde Toff, maar Goliath had ook geen idee. Totdat er een hoofd verscheen, met twee groene pupillen die de gloed van de lamp weerkaatsten voordat het wezen ineenkromp.

‘Niet te geloven, dat is... een aap,’ zei Toff.

‘Aap?’ sneerde Gryce. ‘Denk je dat ik jou, mijn meest gewaardeerde klant, een aap zou aanbieden?’ Hij leek weer helemaal in zijn element, zijn gehavende ribben vergeten. ‘Dit is de Koning, de vrees van de bergen. Helemaal uit de dichtstbegroeide toppen van Afrika... Dit, beste vrienden, is een zilveruggorilla.’

‘Hij stinkt,’ zei Toff. Het floepte eruit voordat hij er erg in had.

‘Dat zou jij ook doen als je maandenlang op zee had rondgedobberd.’

‘Heeft hij geen eten gehad? Hoe hij er nu uitziet, kan ik hem met één arm op mijn rug nog aan.’

‘Toff!’ blafte Goliath.

Toff keek hem aan.

‘Mond dicht.’

‘Wie weet er nog meer van dit dier?’ wilde Goliath weten.

‘Op deze drie stervelingen na niemand.’

‘Hoe is ie dan in jouw vieze handjes terechtgekomen? Dit soort kostbaarheden gaan altijd naar de Jamrach-jongens.’

‘Tja, wat moet ik daarop antwoorden, Goliath? De handelaar zag in mij een respectabel man, een eerlijk man. Een man die alleen maar voor zijn gezin wil zorgen.’

‘Onzin. Vertel op, wat is er mis mee?’

‘Mis?’ Gryce keek beledigd.

‘Laatste kans,’ gromde Goliath. ‘Laatste kans voordat ik doe wat een tandarts al jaren geleden had moeten doen.’ Hij balde zijn vuist, zijn knokkels kraakten veelbelovend.

Maar voordat hij zijn woede en frustratie kon botvieren, mengde Toff zich in het gesprek.

‘Ehm, Goliath. Ik ben geen dierenarts of zo, maar is een zilver-rug niet het mannetje?’

‘Hij heeft gelijk,’ zei Gryce dankbaar. ‘Luister naar de jongen in plaats van je woede op mij af te reageren.’

‘Nou, als dat zo is,’ ging Toff verder, ‘dan is deze kerel hier óf erg verlegen, óf...’

‘Of WAT?!’ Goliath was nu één en al kokende woede.

‘Of dit is helemaal geen koning van de jungle... maar de koningin.’

Goliath ontplofte. ‘Waar heb je het over? Hou op met die stomme raadsels!’

‘Het is een meisje!’ schreeuwde Toff. ‘Een vrouwtje. Kijk dan. Ze heeft geen... onderdelen!’

Goliath zakte door zijn gigantische benen om beter te kunnen kijken. ‘Waarom is het zo, Gryce, dat er altijd *iets* ontbreekt aan alles wat ik bij jou koop!’

Erasmus wist dat hij ervandoor moest voordat het te laat was.

‘Hou ’m tegen, Toff,’ zei Goliath, zijn ogen nog steeds op de aap gericht. Toff deed wat hem werd opgedragen, maar was bang voor wat er zou volgen. Gryce voelde licht in zijn greep, zijn boten hol. De oude man snapte dat hij zich beter niet kon verzetten.

‘Ik heb geprobeerd netjes tegen je te blijven, ja toch?’ zei Goliath kalm, terwijl hij weer zijn volle lengte aannam. ‘Heb ik je in al onze zaken ooit slecht behandeld, Erasmus? Heb ik ooit mijn woord gebroken? Je voor de gek gehouden?’

Erasmus kromp ineen in Toffs greep. De jongen voelde zijn eigen angst opkomen.

‘Nee, Goliath, nee nooit.’

‘Dus waarom dacht je dan dat ik het niet erg zou vinden als jij tegen mij loog?’

‘Ik wist het niet, Goliath, snap je? Ze zeiden...’

‘Leugens,’ mompelde Goliath.

‘Echt waar. Ik beloof...’

Maar de laatste zin die Erasmus Gryce ooit zou uitspreken, zou hij nooit afmaken. In zekere zin paste dat wel, aangezien de man in zijn drieënzestig jaar op deze aarde nooit een enkele belofte was nagekomen. Hij had gelogen, bedrogen, opgelicht en gestolen. Hij was niet dom, maar had een grote fout gemaakt door Goliath voor dom te houden.

Zijn voeten waren nu van de grond, en zochten naar een vloerplank die er niet was. Daar zorgde Goliath voor, met één hand rond Gryce’ kippennek.

De oude man wilde smeken, pleiten, alles geven wat Goliath maar wilde, maar hoewel de *gedachten* zich vormden, konden de *woorden* dat niet. De hand die hem wurgde, kneep steeds harder, en het beeld van Goliaths onverbiddelijke, harde gezicht werd waziger en donkerder, totdat Erasmus’ wil was uitgedoofd en zijn slappe, gebroken lichaam op de grond werd gegooid.

Toff keek toe en zweeg. Zijn wereld zou voorgoed veranderen. Hij was geen onnozel kind. Hij had zoveel gezien dat hij zichzelf niet langer als een kind beschouwde. Hij had lang genoeg in de buurt van Goliath verkeerd om te weten wat bedreiging, geweld en wraak waren, maar dit was de eerste keer dat hij getuige was

van een moord. Het voelde te dichtbij. Was het besmettelijk? Zou hij het overnemen? Hij deed een stap achteruit, maar stopte toen hij Goliaths afkeurende blik voelde. Hij zou misschien niet ook doodgaan, in ieder geval niet nu, maar hij was meer dan alleen *getuige* geweest van een moord, hij was *medeplichtig* geweest.

Toff voelde zich misselijk worden, alsof al het bloed naar zijn voeten was gezakt. Maar dat kon hij niet laten merken. Dat mocht niet. Goliath was een slechte man, de slechtste van allemaal, maar tegelijk was hij Toffs enige familie. Het enige wat hem beschermde tegen een leven in eenzaamheid en op straat.

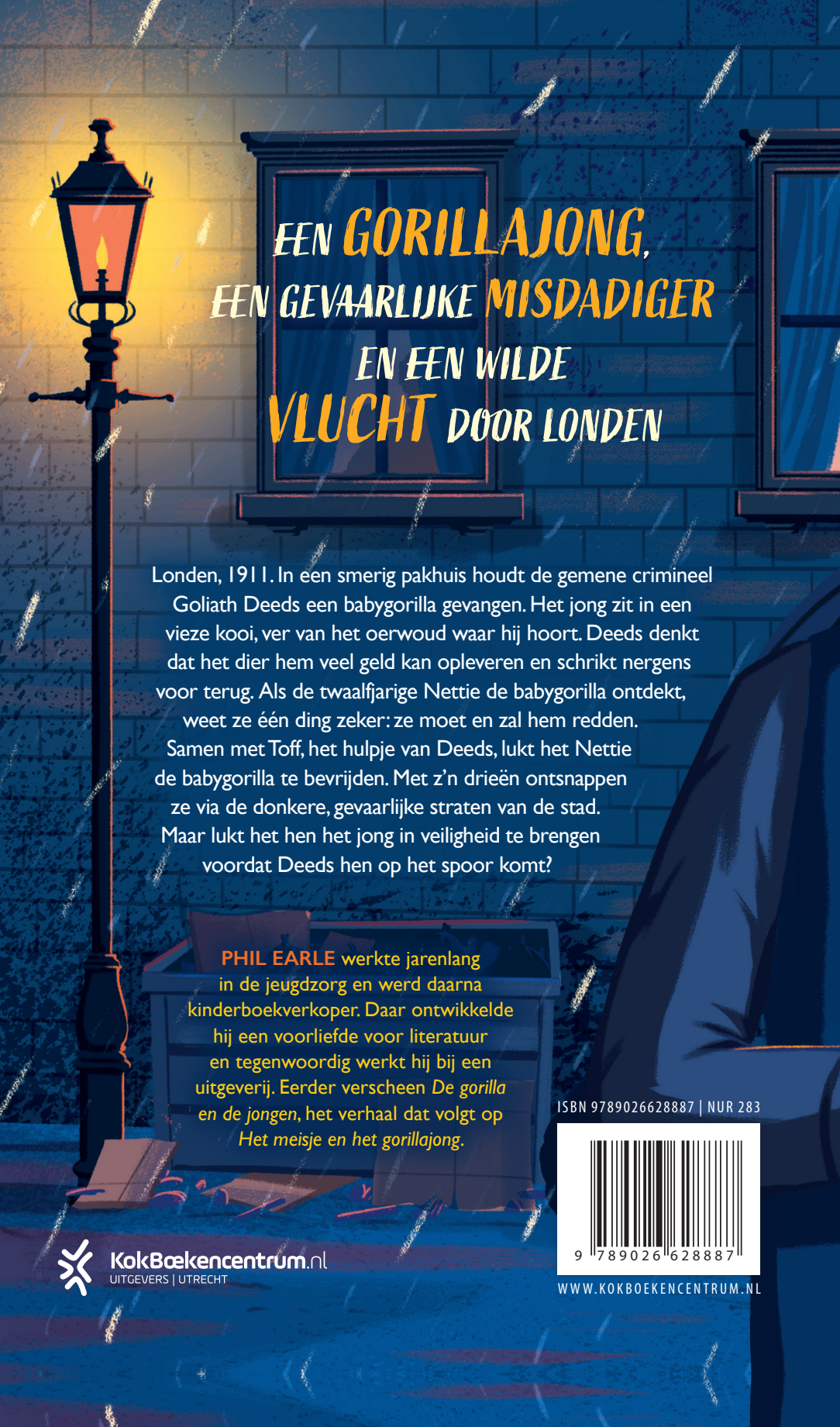
Dus deed hij niets, waardoor de misselijkheid weer opkwam.

Haal adem, zei hij tegen zichzelf. *Haal adem en wacht op instructies.*

Als die kwamen, zou hij ze nauwgezet opvolgen.

Zoals altijd.

Snel en slim.

EEN GORILLAJONG, EEN GEVAARLIJKE MISDADIGER EN EEN WILDE VLUCHT DOOR LONDEN

Londen, 1911. In een smerig pakhuis houdt de gemene crimineel Goliath Deeds een babygorilla gevangen. Het jong zit in een vieze kooi, ver van het oerwoud waar hij hoort. Deeds denkt dat het dier hem veel geld kan opleveren en schrikt nergens voor terug. Als de twaalfjarige Nettie de babygorilla ontdekt, weet ze één ding zeker: ze moet en zal hem redden. Samen met Toff, het hulpje van Deeds, lukt het Nettie de babygorilla te bevrijden. Met z'n drieën ontsnappen ze via de donkere, gevaarlijke straten van de stad. Maar lukt het hen het jong in veiligheid te brengen voordat Deeds hen op het spoor komt?

PHIL EARLE werkte jarenlang in de jeugdzorg en werd daarna kinderboekverkoper. Daar ontwikkelde hij een voorliefde voor literatuur en tegenwoordig werkt hij bij een uitgeverij. Eerder verscheen *De gorilla en de jongen*, het verhaal dat volgt op *Het meisje en het gorillajong*.

ISBN 9789026628887 | NUR 283

9 789026 628887

WWW.KOKBOEKENCENTRUM.NL

KokBoekencentrum.nl

UITGEVERS | UTRECHT